

Venetiansk Serenade

Maanens lys er over Sjøen.

Øde Piazzettaen staar.

Intet Speiderøie lurer.

Kjærlighedens Tønie slaar.

Kom, Carina,
ved Maaneskjær!

Kom, Bellina,
os Ingen ser!

Gi din Kappe med de Aage!

Sommersattens er saa varm.

Kun dit hvide Skjær du slynge
om dit Haar, din Hals og Barm!

Kom, Carina,
ved Maaneskjær!

Kom, Bellina,
os Ingen ser!

J min Arm du skal ei fryse
i den Aase Midnatsstund!
Sløret fra din Skulder glider
og jeg Kysser Hals og Mund.

Kom, Carina,
ved Maaneskjær!
Kom, Bellina,
os Ingen ser!

Nål ei langer! Se, jeg venter!
Skynd dig, skynd dig i min Favn!
Natten er saa lys og stille.
Vinden hvisker mildt dit Navn.

Kom, Carina,
ved Maaneskjær!
Kom, Bellina,
os Ingen ser!

Over Giorgio St. Maggiore
vinker Maanen, fuld af Fred.
Ah, mit Hjerte Fred ei kynder!
Stig dog fra Balconen ned!

Kom, Carina,
ved Maaneskjær!
Kom, Bellina,
os Ingen ser!

Lom en Rose sagte röres
af en kjærlig Forsvarsvenid,
skal min Gondol sødt dig vugge,
til hos mig du slumrer ind.

Lom, Carina,
ved Maaneskjar!

Lom, Bellina,
os Ingen ser!

John Paulsen

Til den stygge, kyse Edward Grieg, der
ikke besvarer Falcks Brev, med kusende
Hilsener til den elskværdige "Freu Nona".
Naar faar jeg atter hendes Stemme at høre?

Torsdag, 21 Sept 1878.

Ederes hengjærte
John Paulsen